

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. S.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Chlebikem, advokátem se sídlem Karola Śliwky 621/5, Karviná, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2011, č. j. MSK 207149/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2012, č. j. 58 A 8/2012 – 34,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2012, č. j. 58 A 8/2012 – 34, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Karviná (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 20. 9. 2011 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), ve znění účinném do 31. 7. 2011. Uvedeného přestupku se měl dopustit tím, že dne 18. 4. 2010 jako vlastník psa (německého ovčáka) nezabránil jeho pobíhání po pozemní komunikaci – místní komunikaci poblíž domu č. p. 723 v Dětmarovicích. V důsledku toho došlo k dopravní nehodě, kdy projíždějící motocyklista M. K. po vběhnutí psa do vozovky bezprostředně před motocykl upadl a utrpěl tak zranění, které svým rozsahem naplnilo pojem ublížení na zdraví. Žalobce tedy porušil § 60 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za spáchání uvedeného přestupku mu magistrát uložil pokutu ve výši 25.000 Kč, povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000

Kč a povinnost uhradit škodu ve výši 35.826 Kč poškozenému M. K. Odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu zamítl žalovaný v záhlaví vymezeným rozhodnutím. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl krajský soud v záhlaví specifikovaným rozsudkem. Proti rozsudku krajského soudu nyní žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu

[2] Skutečnost, že je žalobce majitelem psa plemene německý ovčák, který se v inkriminované době střetl s motocyklem řízeným poškozeným K., byla dle krajského soudu jednoznačně prokázána výpovědí svědků slyšených v rámci trestního řízení, a to E. S., R. M. a I. D.; s těmito výpověďmi koresponduje také výpověď poškozeného M. K. Především z výpovědí svědků S. a M. jednoznačně vyplynulo, že se jednalo o psy žalobce, kteří v dané chvíli volně pobíhali po okolí, mimo oplocený pozemek u domu žalobce, přičemž se dostali až na místní komunikaci, kde větší pes plemene německý ovčák poškozenému M. K. vběhl do jízdní dráhy a poškozený již nedokázal zabránit střetu. Jak vyplývá z výpovědí těchto svědků, oba psi se následně bezprostředně po nehodě vrátili zpátky na zahradu žalobce, který je zavřel do kotce. Z výpovědí svědků dále vyplývá, že žalobce bezprostředně po nehodě připustil, že psi jsou jeho a přislíbil poškozenému odškodnění. Z výpovědi svědkyně H. M., přítelkyně poškozeného M. K., bylo zjištěno, že žalobce po nehodě řekl, že uhradí škodu, a že zabezpečí transport motorky poškozeného, což také učinil. Žalobce se poté ještě telefonicky dotazoval na zdravotní stav poškozeného. Z výpovědi I. D. vyplynulo, že žalobce se omluvil svědkyni H. M., prohlásil, že je mu líto, že jeho psi utekli a způsobili nehodu.

III. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti

[3] Stěžovatel předně namítl, že soud ani správní orgán neprovedly ohledání psů a vycházely tak pouze z popisu těchto zvířat podaným svědky. Žádný z rozhodujících orgánů se přitom nezabýval námitkou stěžovatele o tom, že svědkyně S. vlastní jednak německého ovčáka téměř totožného vzezření jako pes stěžovatele, jednak pudla barvy bílé nevelkého vzrůstu, což je důležité proto, že dle výpovědí svědků se mělo jednat o ovčáka a bílého pudlíka. To ovšem nekoresponduje se skutečností, neboť stěžovatel vlastní ovčáka a malého pejska bílé barvy, který ovšem není pudlem. Svědkyni S. a její slova tedy nelze brát vážně, neboť má eminentní zájem na tom, aby pozornost od chování jejích psů, pobíhajících v bezprostřední blízkosti místa nehody, byla odkloněna kamkoliv jinam, např. na psy stěžovatele. Výpověď svědka M. vyznívá obdobně, svědek popisoval i chování psů po nehodě a jejich úprk směrem k nemovitosti stěžovatele, což ovšem svědek M. nemohl vidět, neboť mu v pohledu tímto směrem brání nemovitost E. S. Třetím „zdrojem informací“ je výpověď svědkyně D., družky poškozeného K. Ta představuje pouhé „zneužití lidské dobroty stěžovatele“, který po nehodě na místo přišel, nabídl pomoc dokonce v podobě odvezení motocyklu řidiče K. do jeho garáže a nakonec se mu „dostalo odplaty“ v tom, že se snad měl omlouvat za to, že jeho psi způsobili nehodu. Ani sdělení poškozeného K. nelze považovat za věrohodný zdroj. Zásadně se totiž při popisu situace před nehodou i v jejím průběhu rozchází nejen s výpověďmi výše označených svědků, ale i s objektivními zjištěními o vzdálenosti brzdění jeho vozidla, což zásadně souvisí s

pozorností řidiče K. při řízení motocyklu a s jeho reakcí na pohyb psů v bezprostřední blízkosti jeho jízdního pruhu. Ve správním řízení bylo prokázáno, že řidič K. se nevěnoval řízení motocyklu, nesledoval situaci před sebou, nesnížil rychlost v okamžiku vjíždění do zatáčky v místě, kde je silniční pruh bezprostředně lemován ploty, což za situace, kdy se zde nacházejí psi, popř. jakékoliv jiné zvířectvo, dává možnost jenom jediného závěru, že zvíře se může kdykoliv pohnout, a to směrem pod kola vozidla, neboť z druhé strany má plot.

[4] Kasační stížností napadený rozsudek je dle stěžovatele nepřezkoumatelný, neboť soud se nevypořádal s námitkami žalobce týkajícími se výše uvedených pochybností panujících ohledně věrohodnosti výpovědi jednotlivých svědků. Správní orgány a krajský soud dále pochybily tím, že ve věci rozhodly na základě vlastní úvahy, byť charakter námitek vyžadoval přinejmenším zpracování odborného vyjádření dopravní policie, popř. i znaleckého posudku. Z těch by dle stěžovatele vyplynulo, že původcem poranění řidiče K. je skutečnost, že nejel s motocyklem tak, jak měl, a nereagoval tak, jak by bylo vhodné, tj. snížením rychlosti a včasným brzděním, což jediné mohlo střetu se psem, pokud k tomuto střetu vůbec došlo, zabránit. Rovněž jednoduchým jednáním na místě samém bylo možné ověřit, zda je vůbec možné, aby svědek M. viděl to, co tvrdil, a nebylo by tak nutno spoléhat na to, že vypovídá pravdu. Stěžovatel dále namítl nesrozumitelnost rozhodnutí správního orgánu, který své rozhodnutí ve věci opřel i o vlastní „psychiatricko-psychologický úsudek“ o chování psa v okamžiku před nehodou.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil s tím, že stěžovatel v ní pouze opakuje námitky, se kterými se již správní orgány i krajský soud vypořádaly.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnost je důvodná.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl námitky, které lze podřadit pod důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Dle stěžovatele správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav věci. Jejich závěr, že se stěžovatel dopustil výše specifikovaného přestupku, je založen především na výpovědích svědků, které jsou nevěrohodné, důkazy které by podpořily „skutkovou verzi“ stěžovatele, pak nebyly provedeny. Krajský soud se přitom s žalobními námitkami, kterými stěžovatel poukazoval na uvedená pochybení správních orgánů, nevypořádal a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (blíže viz body [3] a [4] výše).

[8] Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze správního a soudního spisu, o daném skutku bylo nejprve vedeno trestní řízení, v němž Okresní soud v Karviné rozhodl usnesením ze dne 20. 5. 2011, č. j. 9 T 40/2011-119, o postoupení věci magistrátu. Okresní soud shledal, že obžalovaný (tj. v nynějším řízení stěžovatel) se sice dopustil porušení § 60 odst. 11 zákona o silničním provozu, podle nějž je vlastník nebo držitel domácích zvířat povinen zabránit pobíhání těchto zvířat po pozemní komunikaci, avšak v daném případě se dle

soudu nejednalo o porušení důležité povinnosti ve smyslu § 148 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku.

[9] V průběhu trestního řízení i následně vedených řízení před správními orgány a před krajským soudem bylo prokázáno (a stěžovatelem nebylo nijak rozporováno), že poškozený M. K. dne 18. 4. 2010 utrpěl při dopravní nehodě, k níž došlo na místní komunikaci v obci Dětmarovice po kolizi jeho motocyklu se psem, zlomeninu krčku levé lopatky, podvrtnutí páteře a pohmoždění ramene. Stěžovatel však v uvedených řízeních nesouhlasil s tím, že by oním psem, který v daný moment vběhl do vozovky, byl jemu náležející německý ovčák (byť dle výpovědí svědků bezprostředně po nehodě tuto skutečnost nepopíral). Dále namítal, že nehodu (ať již do vozovky vběhl jeho, či jiný pes), spoluzavinil stěžovatel svou neopatrnou jízdou.

[10] Závěry žalovaného, který uvedené výhrady stěžovatele vypořádal podrobně odůvodněným rozhodnutím, napadl stěžovatel žalobou, v níž opět zpochybňoval jednak věrohodnost tvrzení svědků, že do vozovky vběhl jeho pes (svědkyně S. údajně chová stejné psy jako stěžovatel, svědek M. před nehodou psy stěžovatele neznal, pouze viděl útěk nějakých psů z místa nehody, vbíhat tyto psy na pozemek stěžovatele však z místa, kde se nacházel, vidět nemohl, svědci S. i M. hovořili o pudlovi, avšak stěžovatel žádného pudla nevlastní, svědkyně M. a D. u nehody nebyly a pouze účelově tvrdí, co nahrává poškozenému, výpověď poškozeného pak označil za účelovou i správní orgán, apod.), jednak závěr, podle nějž došlo ke střetu pouze v důsledku pohybu psa (pes se nacházel blízko okraje úzké vozovky, mezi dvěma ploty, přesto poškozený nepřizpůsobil rychlost své jízdy této situaci atd.).

[11] Krajský soud se tedy měl s těmito žalobními námitkami řádným způsobem vypořádat, což však neučinil. Krajský soud považoval skutečnost, že stěžovatel je majitelem psa, který se v inkriminované době střetl s motocyklem řízeným poškozeným, za prokázanou s ohledem na výpovědi svědků slyšených v rámci trestního řízení. Vůbec se však nezabýval námitkami zpochybňujícími věrohodnost jejich výpovědí. Nevypořádány zůstaly rovněž žalobní námitky týkající se spoluzavinění nehody poškozeným.

[12] Jak přitom Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73). Obdobně v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, zdejší soud uvedl, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá.

[13] Za této situace Nejvyššímu správnímu soudu nenáleží, aby se jakkoli blíže vyjadřoval k otázce, zda bylo stěžovateli řádně prokázáno, že spáchal předmětný přestupek. Tím by *de facto* nahrazoval činnost krajského soudu, neboť by musel namísto něj vypořádat námitky, které stěžovatel uplatnil již v žalobě a na něž dosud nedostal žádnou odpověď.

V. Závěr a náklady řízení

[14] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu